

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ

ΑΤΓΟΥΝΤ

Ο ΘΟΥΥΒΟΣ

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Μετάφραση:
Μιρσίνη Γκανά

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο θόρυβος της αγάπης**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Dearly

Από τις Εκδόσεις Chatto & Windus, Λονδίνο 2020

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Margaret Atwood

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μυρσίνη Γκανά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ειρήνη Χριστοπούλου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Suzanne Dean

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© O. W. Toad, Ltd., 2020

© Εικόνας εξωφύλλου: Echo (λεπτομέρεια), 2019, Kate MccGwire | www.katemccgwire.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2024

ISBN 978-618-01-5633-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ

ΑΤΓΟΥΝΤ

Ο ΘΟΡΥΒΟΣ

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Μετάφραση:
Μυρσίνη Γκανά

I.

ΑΡΓΟΠΟΡΗΜΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Αυτά είναι τα αργοπορημένα ποιήματα.
Τα περισσότερα ποιήματα φτάνουν αργά
βεβαίως: πολύ αργά,
όπως το γράμμα ναυτικού
που φτάνει αφού αυτός έχει πνιγεί.

Πολύ αργά για να χρησιμέψουν σε κάτι, αυτά τα γράμματα,
έτσι και τα αργοπορημένα ποιήματα.
Καταφθάνουν σαν μέσα απ' το νερό.

Ότι κι αν ήταν να συμβεί συνέβη:
η μάχη, η ηλιόλουστη μέρα, το ολίσθημα
στον πόθο κάτω από το φεγγαρόφωτο, το
αποχαιρετιστήριο φιλί. Το ποίημα
ξεβράζεται σαν απομεινάρι ναυαγίου.

Ή αργοπορημένα, όπως όταν αργείς στο δείπνο:
όλες οι λέξεις κρύες ή φαγωμένες ήδη.
Αχρείος, δεινά, και ηττημένος,
ή μείνε, περίμενε, για λίγο,
δακρυσμένος, μόνος κι έρημος.
Ακόμα κι οι λέξεις αγάπη και χαρά: τραγούδια χιλιομασημένα.
Ξόρκια σκουριασμένα. Ρεφρέν ξεθωριασμένα.

Είναι αργά, πολύ αργά –
πολύ αργά για χορούς.
Παρ' όλα αυτά, τραγούδα ότι μπορείς.
Άναψε το φως: τραγούδα διαρκώς,
τραγούδα: Διαρκώς.

ΓΑΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Οι γάτες πάσχουν επίσης από άνοια. Το ξέρατε αυτό;
Το έπαθε η δικιά μας. Όχι η μαύρη, της έκοβε αρκετά
ώστε να είναι νευρωτική και ν' αποφεύγει τον κτηνίατρο.
Η άλλη, το γούνινο μανσόν, η χνουδόμπαλα.
Στριφογύριζε στο πεζοδρόμιο αναζητώντας
τυχαίους πεζούς, έτριβε το μουστάκι της
στα παντελόνια τους, ωστόσο όχι όταν άρχισε να χάνει
το μυαλό της, αν μπορούμε να το πούμε έτσι. Αναζητούσε λεία
στη νυχτερινή κουζίνα, δοκιμάζοντας μια μπουκιά
από μια ντομάτα εδώ, ένα ώριμο ροδάκινο πιο πέρα,
μια τηγανίτα, ένα αχλάδι που άρχιζε να μαλακώνει.
Αυτό υποτίθεται πως είναι το φαί μου;
Μάλλον όχι. Μα τι; Μα πού;
Και μετά θα 'ρχόταν, θ' ανέβαινε τις σκάλες, αλαφροπάτητη,
με μάτια σαν της κουκουβάγιας, θρηνώντας
σαν μικροσκοπική, χνουδάτη ατμομηχανή: *Νια-ου! Νια-ου!*
Τόσο άμυαλη, ασυνάρτητη. *Ω, πού;*
Γρατζουνώντας την πόρτα του υπνοδωματίου
ερμητικά κλειστή για κείνη. *Άσε με να μπω,*
εσώκλεισέ με, πες μου ποια ήμουν.
Χωρίς επιτυχία. Χωρίς γουργουρητό. Χωρίς ευχαρίστηση. Έξω
στη σκοταδιασμένη σπηλιά της τραπεζαρίας,
μέσα ξανά, ύστερα έξω, δυστυχής.
Και όταν πάρω κι εγώ αυτόν τον δρόμο, βγάλω γούνα,
αρχίσω να αλυχτάω,
να γρατζουνάω παράσιτα στις ραδιοσυχνότητές σου:
μη σε νοιάζει ποια ισχυρίζομαι ότι είμαι
ή πόσο σε αγαπώ,
γύρνα το κλειδί. Αμπάρωσε το παράθυρο.

ΑΛΑΤΙ

Ήταν τα πράγματα τότε καλά;
Ναι. Ήταν καλά.
Το ήξερες πως ήταν καλά;
Εκείνη την εποχή; Την εποχή σου;

Όχι, επειδή ανησυχούσα
ή ίσως πεινούσα
ή κοιμόμουν, τον μισό καιρό.
Μια στο τόσο υπήρχε ένα αχλάδι ή δαμάσκηνο
ή μία κούπα με κάτι μέσα της,
ή μια λευκή κουρτίνα, που κυμάτιζε,
ή ίσως ένα χέρι.
Κι επίσης, το απαλό το φως της λάμπας
σε εκείνη την αρχαία σκηνή,
να φωτίζει ομορφιά, πληρότητα,
σώματα μπλεγμένα μεταξύ τους με λατρεία,
μετά φουντώνουν, μετά χάνονται.

Αντικατοπτρισμοί, καταλήγεις:
τα πάντα δεν ήταν ποτέ.
Αν και πάνω από τον ώμο σου να τος,
ο χρόνος σου απλωμένος σαν πικνίκ
στον ήλιο, ακόμα αστράφτει,
παρόλο που είναι νύχτα.
Μην κοιτάξεις πίσω σου, λένε:
Θα γίνεις στήλη άλατος.
Γιατί όχι, όμως; Γιατί να μην κοιτάξεις;
Δεν είναι αστραφτερά;
Δεν είναι όμορφα, εκεί πίσω;

ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΑ

Τα φυλάμε, όπως φυλάμε εκείνα τα μπουκλάκια
ξεδιαλεγμένα απ' των παιδιών μας το πρώτο κούρεμα
ή από εραστές
που χάθηκαν πολύ νωρίς. Εδώ είναι

όλα τα δικά μου, ασφαλή σε ένα
φάκελο, με τις γωνίες τους
κομμένες, κάθε σελίδα χαραγμένη
με ταξίδια που μετά βίας θυμάμαι.

Γιατί περιπλανιόμουν από εκεί, εκεί
κι εκεί; Ένας Θεός ξέρει.

Κι η λιτανεία από φωτογραφίες φαντασμάτων

που ισχυρίζονται ότι αποδεικνύουν πως εγώ ήμουν εγώ:
τα πρόσωπα σαν δίσκοι γκριζωποί, μάτια ψαρίσια
παγιδευμένα στη λάμψη ενός μεσημεριού φτιαγμένου από
φλας

με το αγέλαστο θαμπωμένο βλέμμα
μιας γυναίκας που μόλις συνελήφθη.

Σε αλληλουχία, οι φωτογραφίες αυτές είναι σαν ένα διάγραμμα

φάσεων της σελήνης που φθίνει προς το σκοτάδι – ή
σαν μια γοργόνα καταδικασμένη να εμφανίζεται στην ακτή
κάθε πέντε χρόνια, και κάθε φορά αλλαγμένη

σε κάτι περισσότερο νεκρό:
δέρμα που μαραίνεται στον καντό αέρα,
γκρενά μαλλιά που αραιώνουν καθώς ξεραίνονται,
καταραμένη αν χαμογελάσει ή κλάψει.

ΘΥΕΛΛΑ

Η μητέρα μου, κοιμισμένη.
Κουλουριασμένη σαν ανοιξιάτικη φτέρη
κι ας κλείνει σχεδόν έναν αιώνα.

Μιλάω στο ψηλότερο αυτί της,
αυτό που υψώνεται σαν ρυτιδιασμένη πέτρα
πάνω από τους λόφους των μαξιλαριών:

Γεια σου! Γεια σου!
Αλλά σφίγγεται, αντιστέκεται
στο να ξυπνήσει.

Βρίσκεται πολύ βαθιά, δύτης
που έχει βουτήξει σε επικίνδυνες σπηλιές:
εκεί μέσα είναι κενό.

Ωστόσο, ονειρεύεται.
Το καταλαβαίνω από το πώς συνοφρύνεται
και από τη δυνατή αναπνοή της.

Ίσως κατεβαίνει
ένα ακόμη λευκό ποτάμι
ή περπατάει στον πάγο.

Δεν υπάρχουν άλλες περιπέτειες για κείνη
στη στρατόσφαιρα, σ' αυτό το δωμάτιο
με το κρεβάτι της και τις οικογενειακές φωτογραφίες.

Ας βγούμε έξω να παλέψουμε τη θύελλα,
έλεγε κάποτε. Άρα ίσως
να το παλεύει.

Εν τω μεταξύ, παρακολουθώ μια αράχνη
να στρώνει ένα μονοπάτι στο ταβάνι,
μικρή αγγελιοφόρος σκόνης.

Το ρολόι χτυπάει στιγμές κι η μέρα συρρικνώνεται.
Το σούρουπο πέφτει επάνω μας σαν από κόσκινο.
Πόσο θα έπρεπε να μείνω;

Ακουμπώ το χέρι μου στο μέτωπό της,
χαϊδεύω τα αραχνοῦφανα μαλλιά της.
Πόσο ψηλή ήταν κάποτε,

πώς έχουμε όλοι λιγοστέψει.
Ήρθε η ώρα να πάει πιο βαθιά,
μέσα στη θύελλα που βρίσκεται μπροστά της,

ταυτόχρονα σκοτεινή και φωτεινή, όπως το χιόνι.
Γιατί δεν μπορώ να την αφήσω;
Γιατί δεν μπορώ να την αφήσω να φύγει;

ΚΑΡΥΔΑ

Μπορούσες να αγοράσεις περισσότερα πράγματα μετά
τον πόλεμο.

Τα πορτοκάλια ξαναήρθαν
και το ασπρόμαυρο μεταμορφώθηκε σε ουράνιο τόξο.
Όχι ακόμα αβοκάντο,

αν και ξαφνικά, μέσα στη χαλαρή παλίρροια του χειμώνα,
στο κελάρι μας,
μια καρύδα εμφανίστηκε
σαν το στρογγυλό σκληρό τριχωτό στήθος
κάποιας ξύλινης πιθηκίνας.

Γιατί στο κελάρι;
Εκεί βρισκόταν το τσεκούρι.

Χώσαμε ένα μακρύ ατσάλινο καρφί
σε κάθε ένα από τα τρία μαλακά μάτια
και αδειάσαμε το γλυκό νερό.
Κι έπειτα, στήσαμε τη σφαίρα σε ένα κούτσουρο
και την κάναμε κομμάτια.

Τα κομμάτια έπεφταν κροταλίζοντας στο πάτωμα,
που δεν ήταν καθαρό τότε
την εποχή του άνθρακα και της τέφρας.

Πρώτη γεύση αληθινής αμβροσίας!
Αν και ανάμεικτης με στάχτη και θραύσματα καταστροφής,
όπως είναι πάντα ο Παράδεισος, αν διαβάσεις προσεκτικά
τα κείμενα.

ΣΟΥΒΕΝΙΡ

Φεύγουμε, φέρνουμε πίσω πράγματα
από εκείνη την άγνωστη σεληνιακή ακτή
όπου δε βρίσκεις τα ίδια χάπια με εδώ,
ούτε οδοντόκρεμα, ούτε τοπική μπίρα.
Θα τα χαρίσουμε αυτά τα ξένα πράγματα,
αυτά που αγοράσαμε σε πάγκους:
φογκλόρ πλεκτά, αστεία σκευή,
ξύλινα ξωτικά. Κοχύλια, κομμάτια από βράχια.
Φρακάρουν σαν λάσπη τις αποσκευές μας.
Είναι σουβενίρ για τους φίλους μας,
ενθύμια.

Αλλά ποιος θα θυμάται τι;
Χαριτωμένο καπελάκι για τη γάτα σου, αλλά δε βρέθηκες
ποτέ εκεί.

Θυμάμαι ότι το αγόρασα
κι εσύ μπορείς να θυμάσαι ότι κάποτε
το θυμήθηκα: Θυμήθηκα
κάτι για σένα.

Ήταν μια ηλιόλουστη μέρα,
αν και αποπνικτική. Τα παιδιά είχαν μικρά κεφάλια
και γλωμά μαλλιά.

Εμφανίζομαι στα όνειρα των άλλων
πολύ πιο συχνά από ό,τι παλιότερα.
Μερικές φορές γυμνή, μου λένε,
ή μαγειρεύω: Φαίνεται ότι μαγειρεύω πολύ.

Κάποιες φορές σαν γέρικο σκυλί
που κουβαλάει ένα τυλιγμένο γράμμα
σφιχτά στα δόντια του, με παραλήπτη: *Σύντομα*.
Κάποιες φορές σαν σκελετός
με ένα σατέν πράσινο φόρεμα.
Είμαι πάντα εκεί για κάποιο λόγο,
έτσι μου λένε όσοι ονειρεύονται:
Εγώ δεν μπορώ να ξέρω.

Αυτό σας έφερα πίσω
από την ονειρική ζωή, από την άγνωστη σεληνιακή ακτή,
από το μέρος χωρίς ρολόγια.
Δεν έχει χρώμα, αλλά έχει δυνάμεις,
αν και δεν ξέρω ποιες είναι
ούτε και πώς ξεκλειδώνει.

Ορίστε, είναι δικό σου τώρα.
Να με θυμάσαι.

ΤΟ ΜΑΣΑΖ ΤΗΣ ΤΕΝΕΚΕΔΕΝΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Στο φανελένιο σεντόνι
στην ύπτια στάση του νεκρού,
με το πρόσωπο κάτω. Τα χέρια κατεβαίνουν,
αδιαφορούν για το δέρμα,
το ξυλόφωνο της σπονδυλικής στήλης,
αποφεύγουν τις κηλίδες και τις προεξοχές,
κατευθύνονται βαθιά στη λέμφο,

στοχεύουν στους μικρούς μεντεσέδες
που κροταλίζουν σαν μικροσκοπικοί βιάτραχοι –
γρατζουνάνε τις χορδές
των σφιγμένων μελανιασμένων τενόντων.

Πόσο σκουριασμένη είμαι και κλειστή,
πόσο κλειδωμένη, πόσο οξειδωμένη.
Παλιά κονσέρβα με ψητά φασόλια,
τενεκεδένια γυναίκα παρατημένη στη βροχή.
Η κίνηση ισούται με πόνο.
Πόσο διαβρωμένη.

Ποιος παραπονιόταν κάποτε
ότι δεν είχε μυαλό;
Κάποιο πάνινο αχυρένιο αγόρι.

Σε μένα, είναι η καρδιά:
αυτό είναι το κομμάτι που λείπει.
Κάποτε ήθελα μία:
ένα ντελικάτο μαξιλάρι από κόκκινο μετάξι
που κρέμεται από μια αιμάτινη κορδέλα,
κατάλληλο για να καρφώνεις τις καρφίτσες πάνω του.
Άλλαξα όμως γνώμη.
Οι καρδιές πονάνε.

ΑΝ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΚΕΝΟ

Αν δεν υπήρχε κενό, δεν θα υπήρχε ζωή.

Σκεφτείτε το.

Όλα αυτά τα ηλεκτρόνια, σωματίδια και ό,τι άλλο
στριμωγμένα το ένα δίπλα στο άλλο σαν σαβούρα σε πατάρι,
σαν σκουπίδια σε συμπιεστή
ζουληγμένα όλα μαζί σε ένα επίπεδο κομμάτι,
έτσι που να μην υπάρχει τίποτα πέρα από πλάσμα:
ούτε εσύ ούτε εγώ.

Γι' αυτό λοιπόν δοξάζω την κενότητα.

Κενά οικόπεδα με τα πλαστικά και τα γαιΐδουράγκαθα
που παρασέρνει ο αέρας,
κενά σπίτια, με θάμνους από σκόνη,
κενά βλέμματα, γαλάζια σαν τον ουρανό μέσα από
τα παράθυρα.

Μοτέλ με τη λέξη *Κενά δωμάτια*

να αναβοσβήνει απέξω, ένα βέλος από νέον να κατευθύνει,

να κατευθύνει προς μονοπάτι που πρέπει να πάρεις
ως τον ρεσεψιονίστα που βαριέται, ως το κλειδί σε σχήμα
κλειδιού

που κρέμεται στο καφέ δερμάτινο μπρελόκ,

το κλειδί που ανοίγει το κενό δωμάτιο
με το φθαρμένο του λινέλαιο στο πάτωμα σε κίτρινο που
σε θαμπώνει,
τον λουλουδάτο καναπέ και τα μαραμένα μαξιλάρια
το βουλιαγμένο του κρεβάτι, που μυρίζει χλωρίνη κι υγρασία,
το τραυλό του ραδιόφωνο
το τασάκι του που ήταν εδώ
πριν από εβδομήντα χρόνια.

Εκείνο το δωμάτιο έχει μείνει για μένα στατικό τόσο καιρό:
μια έλλειψη, ένα κενό, μια σιωπή
που περιέχει μια ανήκουστη ιστορία
έτοιμη για να την ξεκλειδώσω εγώ.

Και εγένετο πλοκή.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-5633-1

9 786180 156331

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 26899